

Hồi Thứ Mười Bốn

Anh hùng nhất hiện quần ma diệt

Đáo đắc âm ty bất khủng thê

Từ lần ngộ nhận ấy, Thần quân đành xếp xó vụ án Âm Sơn chân nhân, hối thúc Thúy Vân và bang chúng rút ngắn thời gian thiết lập trận đồ.

Phần Cổ Ngũ cũng được khỏe thân vì Tam Tuyệt Nương Tử không dám tìm lão nữa. Nàng cho rằng Thần quân đã manh nha biết về cuộc tình vụng trộm giữa nàng với họ Cổ. Nhưng chỉ được vài ngày là Liên Kiều lại đến, thái độ ôn nhu, thùy mị, chứ không dễ sợ như trước nước. Có đêm nàng nằm im, ôm chặt Dao Quang, chẳng nói tiếng nào và chính Dao Quang lại bức rức, chủ động gây cuộc mây mưa để khỏi lộ bí mật.

Cuối tháng hai, trận pháp chính phản Ngũ Hành đã lập xong. Tuy cây non vừa bén rễ, lá không nhiều mà người ngoài nhìn vào vẫn hoa mắt, tưởng đâu rừng già rậm rạp. Hoan Lạc Thần Quân thử xâm nhập, lập tức bị lạc lối, thấy chung quanh toàn sương mù dày đặc, vắng thái dương trên đầu cũng biến mất.

Thần quân định tâm nhắm thẳng một hướng mà đi, tay múa tit trường kiếm. Lạ thay, vũ khí của lão không hề chạm phải bất cứ chướng ngại nào, và hai khắc sau cũng chưa ra khỏi trận. Tề Vĩnh Nguyệt đề khí bốc lên độ cao hai trượng để quan sát thì vẫn bị màn sương bao phủ, mặc dù về nguyên tắc thì lão đã vượt xa những ngọn cây trong trận.

Họ Tề hết lòng khâm phục tuyệt học của Kỳ Môn cung, vui mừng vì có đứa cháu gái tài ba quán thế như Thúy Vân. Lão cao giọng gọi và được nàng vào trận dắt ra. Thúy Vân vừa đi vừa giảng giải bộ pháp xuất nhập cho cứu phụ. Sầm Thu Danh xin vào thử và cũng bó tay.

Do phạm vi quá rộng lớn nên Thúy Vân đã ghép bốn tiểu trận lại với nhau. Hiện giờ, trên phần đất có sơn đạo đi qua, trận đã được lập xong nhưng chưa đóng lại. Khi nào Thần quân đưa lực lượng rời Khánh Sơn thì Thúy Vân sẽ ở lại và khóa nốt tiểu trận cuối cùng này.

Đêm hai mươi tám, đoàn quân chinh phạt của Thiên Ý bang xuất phát. Việc phòng thủ Khánh Sơn giao lại cho Tam Tuyệt Nương Tử,

Nam Đài song tiên và Phương Lộ Khả.

Tin tưởng vào uy lực của trận kỳ môn nên Hoan Lạc Thần Quân đã đem theo gần hết thủ hạ chỉ để lại bọn gia nhân, tỳ nữ và bốn chục tên cung thủ người Đặc Đả Trong trận đã bố trí thêm mấy trăm bản chông sắt, đối phương dù đông cũng vô ích. Điều tuyệt diệu là người trên bình đài lại thấy rất rõ kẻ xâm nhập, ung dung cắm từng mũi tên vào thân thể những nạn nhân đang đi loanh quanh vì ảo giác.

Hoan Lạc Thần Quân rất bức mình vì Cổ Ngũ không có mặt. Lão đã xuống núi hồi xẩm tối, chẳng rõ đã đi đâu Đây là thói quen bất tri của Cổ Ngũ nên Thần quân đành bỏ lão ta ở lại.

Thói thường, kẻ gian xảo lại thích những người ngốc nghếch. Vì vậy, Tề Vĩnh Nguyệt tin cần Thương Châu Ngũ cương thi hơn Sầm Thu Danh. Anh em họ Cổ kém phần mưu trí nên không đáng ngại, song Giáo chủ Quỷ giáo thì ngược lại.

Nếu Thần quân là Tào Tháo thì họ Sầm chính là Lưu Bị, trong thiên hạ chỉ có họ mới đáng mặt anh hùng. Tề Vĩnh Nguyệt không tin cái ơn cứu mạng sẽ khiến Sầm Thu Danh trung thành với mình, nên âm thầm dùng thủ pháp Tam Thanh Đoạn Hồn để khống chế.

Trong lúc họ Sầm mê man vì những vết kiếm thương do Tuấn Dương gây ra. Thần quân đã điếm năm huyết ngoài kinh trên đầu lão ta. Kể từ lúc ấy, Tề Vĩnh Nguyệt chỉ cần thét lên ba tiếng có âm vực khác nhau là giết được nạn nhân.

Sau này, Thần quân còn nói bóng gió để cảnh cáo họ Sầm :

– Ta với lão đệ là đôi chim uyên ương. Ta chết rồi thì chắc lão đệ chẳng nở sống thêm làm gì!

Sầm Thu Danh gian hùng, sắc xảo, hiểu ngay thâm ý, ngoài mặt phục tùng nhưng trong lòng luôn tìm cách lật ngược thế cờ.

Tề thần quân đi guốc trong bụng đối phương, tuy trọng dụng võ công nhưng luôn đề phòng họ Sầm.

Sau này, vương nghiệp cáo thành, kẻ dám cướp công lao của lão chẳng ai khác ngoài Sầm Thu Danh.

Họ Sầm là con dao hai lưỡi khó dùng, thế nên anh em họ Cổ dễ mến hơn. Cũng vì vậy mà Thần quân không hề trách mắng khi thấy Cổ Ngũ y phục xốc xếch, hối hả chạy theo đoàn quân. Đêm nay, lão không mang mặc nạ, nở nụ cười ngáp ngừng phân bua :

– Bẩm Bang chủ! Lão phu say rượu, ngủ quên trong kỹ viện, sức nhớ ra vội đuổi theo, may mà vẫn chưa muộn.

Trong trấn Khánh Sơn trước đây có một thanh lâu nhỏ, nhưng từ hồi Thiên Ý bang khởi nghiệp đã mọc thêm năm, sáu cái nữa để đáp ứng cho bang chúng. Tất nhiên là số tửu quán cũng gia tăng. Tiền lương của Thiên Ý bang phát ra hầu hết là lọt vào hai chốn này.

Tề thần quân ngày trước cũng là trang hảo sắc khét tiếng, cho đến lúc tìm được pho bí kíp Tý Ngọ Âm Dương công, nuôi chí làm vua, mới chịu sống điều độ. Vì thế, lão rất thông cảm với Cổ Ngũ, liền cười hỏi :

– Thế mặt nạ cương thi của người đâu?

Họ Cổ cười hì hì :

– Lão phu thiếu tiền nên mộ Quỷ nương đã giữ lại để làm tin.

Thần quân phì cười, thúc thuộc hạ lên đường.

Song, lão không biết rằng lúc này lại có một Cổ Ngũ khác đang vượt qua trận đồ, lên núi Khánh Sơn. Đến nơi, Cổ Ngũ bị Đông Hoa Đế Quân và bọn bang chúng chặn lại :

– Sao lão không về sớm để đi theo Bang chủ?

Cổ Ngũ gãi đầu áy náy :

– Chết thực! Lão phu đã quên khuấy mất cuộc hành binh!

Rồi lão nhoẻn miệng cười :

– Không mợ thì chợ vẫn đông! Lão phu ở lại với Phương lão huynh để coi nhà cho vui!

Đến Thần quân còn không quản chế nổi lão ngốc này thì họ Phương cũng phải chịu thua! Hơn nữa, thêm một cao thủ như Cổ Ngũ cũng khiến Đông Hoa Đế Quân yên tâm hơn! Cái chết của Âm Sơn chân nhân chứng tỏ Dao Quang hay một tay kiếm thượng thừa nào khác, đang hiện diện ở vùng Khánh Sơn này.

Phương Lộ Khả dịu giọng :

– Như thế cũng phải! Nhưng Cổ hộ pháp không được tự tiện xuống núi nữa!

Cổ Ngũ gật đầu ngay, hớn hờ chạy về tiểu xá, sau khi hứa rằng mình sẽ đảm đương ca trực ngày mai.

Trời đã sang canh tư, bọn gia nhân đều ngủ cả. Cổ Ngũ xộc ngay vào phòng của Phương Lộ Khả mà lục soát. Hai khắc sau, lão tìm thấy một lá cờ gấm nhỏ, vuông vức, mỗi bề hơn gang, nền vàng chữ đen. Đây chính là lệnh kỳ của phái Nam Đài!

Gương mặt cương thi trắng bệch, ghê rợn kia tươi hẳn lên bởi nụ cười hài lòng. Cổ Ngũ xếp đặt mọi vật cho ngăn nắp rồi rời phòng họ

Phương, đi về phía thạch lao ở chân vách núi. Chẳng biết họ Cổ làm thế nào mà Song tiên gặt đầu lia lịa và còn mở cửa cho lão vào trong thăm tù nhân.

Cuối canh tư, Cổ Ngũ ra khỏi đấy, tìm đến phòng của Bang chủ phu nhân Đặng Liên Kiều ở phần sau đại sảnh.

Mỹ nhân đang ngủ say, mơ màng ra mở cửa. Thấy gương mặt tình lang, Tam Tuyệt Nương Tử mừng rỡ, lôi ngay vào hỏi han :

– Lão quỷ người không đi theo Bang chủ ư?

Cổ Ngũ nhe răng cười :

– Lão phu cố tình ở lại để đưa nàng về Thương Châu. Chúng ta không thể trì hoãn được nữa, trước sau gì cũng bị Tề Vĩnh Nguyệt giết thôi.

Liên Kiều dẫn đo hỏi lại :

– Lão hứa sẽ yêu thương, bảo bọc ta suốt đời chứ?

Cổ Ngũ mỉm cười :

– Nàng biết tính ta luôn thực thà mà!

Biết tình nương chưa hoàn toàn yên tâm trước câu trả lời, Cổ Ngũ bước đến hôn lên trán nàng. Liên Kiều háo hức hôn trả và thở thở :

– Lão đừng cho rằng ta là người dâm dăng mà phụ rẫy. Hai năm nay, Tề Vĩnh Nguyệt luyện ma công đến lớp chót, tuyệt đối kiên nhẫn, nên ta mới trao thân cho lão! Ta thề sau này sẽ một lòng chung thủy, an phận vợ hiền!

Cổ Ngũ cố hỏi :

– Sao nàng không chọn một bậc anh tài như Sầm phó bang chủ mà lại chọn ta?

Liên Kiều bật cười :

– Lão họ Sầm đâu còn là nam nhân nữa! Tề thần quân kể rằng Sầm Thu Danh hút được linh khí chí âm của tảng Địa Mẫu Bằng Thạch, trong vùng núi lửa Đằng Xung, tuy trẻ lại nhưng âm thịnh dương suy nên hóa thành thái giám!

Cổ Ngũ thoáng giật mình vì một ý nghĩ nào đó trong đầu, rồi hỏi thêm :

– Nàng có biết bản lãnh của Tề Vĩnh Nguyệt cao thấp thế nào hay không?

Liên Kiều lộ vẻ sợ hãi :

– Ta từng đọc lên quyển bí kíp Tý Ngọ, được biết rằng toàn thân họ

Tề không sợ đao kiếm, chưởng kinh có thể giết người trong vòng một trượng. Mỗi ngày, chỉ có hai khoảng thời gian là giờ Tý và giờ Ngọ là các tử huyết mới mở ra mà thôi!

Thông tin cực kỳ quý giá này đã khiến đôi mắt của Cổ Ngũ sáng rực lên. Lão xiết chặt Tam Tuyệt Nương Tử và khen :

– Nàng giỏi lắm!

Liên Kiều không hiểu ý tình lang, chỉ thấy vui và nồng nhiệt mời gọi ân ái. Chiếc áo ngủ rơi khỏi thân hình kỳ diệu của nàng, lộ những đường cong làm cháy bỏng đôi mắt họ Cổ.

Gương mặt quái dị của Cổ Ngũ và vẻ đẹp tuyệt vời của Tam Tuyệt Nương Tử là một sự tương phản tột cùng! Nhưng dường như Tam Tuyệt Nương Tử thích điều ấy, nên trừ lần đầu ra, nàng chẳng bao giờ bảo Cổ Ngũ lột mặt nạ.

Sau trận ái ân cuồng nhiệt, Cổ Ngũ trở về tiểu xá trong lúc Liên Kiều ngủ vùi.

Trời vừa hửng sáng, Phương Lộ Khả đã đến đánh thức họ Cổ để bàn giao trách nhiệm. Đông Hoa Đế Quân đưa cho Cổ Ngũ một lọ sành và bảo :

– Lát nữa, lão hãy phát cho mỗi tên cung thủ một viên Tiên đan, trong này có đủ bốn chục viên đấy!

Cổ Ngũ nhận lấy, họ Phương trở về phòng, lăn ra ngủ như chết. Thượng cấp có quyền nghỉ ngơi, còn bọn thủ hạ người Đặc Đả thì vẫn phải trực chiến.

Ăn điểm tâm xong, Cổ Ngũ tập trung họ lại, vui vẻ tuyên bố :

– Hôm nay, các người cứ vào đại sảnh mà ngủ bù, để lão phu canh gác cho. Trận pháp này lợi hại đến mức Bang chủ còn không qua nổi thì còn ai mà vào được. Nhưng các người nhớ đặt cung tên gần chỗ nằm, nghe báo động thì chạy ra ngay!

Bọn cung thủ khoái trí, tán dương Cổ Ngũ bằng giọng lơ lơ :

– Cổ hộ pháp quả là biết thương anh em thuộc cấp!

Họ Cổ gật gù đón nhận lời khen, móc ra một túi lụa và cao giọng :

– Đây là khẩu phần Tiên đan của các người!

Bọn cung thủ háo hức đến nhận, rồi kéo vào đại sảnh. Chỉ hơn khắc sau, tất cả đều ngáy vang như sấm.

Cổ Ngũ kiểm tra cẩn thận, biết chắc chẳng còn ai tỉnh táo, liền ra đầu sơn đạo, mở cửa trận bằng cách nhổ bỏ một số cây trên đường đi.

Lão nhặt một tảng đá. vận công quảng thật mạnh xuống tận chân núi. Nhận được tín hiệu, bọn Sư Mệnh Thần từ chỗ ẩn nấp chạy lên. Đã phân công từ trước nên bảy người này mau chóng chạy đến mục tiêu Thần Bút Lực Sĩ và Nam Lĩnh Y Ẩn đến thạch lao, cùng Nam Đài song tiên công bốn vị Chưởng môn.

Năm người còn lại theo Cổ Ngũ đến tiểu xá của Đông Hoa Đế Quân.

Ngọc Thiên mang theo đến hai thanh kiếm, trao cho Cổ Ngũ một thanh. Họ Cổ bước đến, gõ cửa phòng dồn dập :

– Phương lão huynh! Có cường địch lên núi!

Phương Lộ Khả mắt nhắm mắt mở, chụp trường kiếm, hốt hải chạy ra. Lão sững sốt khi thấy ngoài Cổ Ngũ còn có năm người lạ mặt. Họ Phương chưa kịp phản ứng thì lão già mập mập, hói đầu đã phát nhẹ ống tay áo. Tuyệt kỹ Tụ Trung của Từ Giang Hán chẳng phải ai cũng tránh nổi. Phương Lộ Khả ôm bụng rú lên, run rẩy khụy xuống.

Nhìn nụ cười lạnh lẽo trên môi Cổ Ngũ, Đông Hoa Đế Quân đã hiểu vì sao mình phải chết. Lão lắp bắp nói :

– Té ra... ngươi... chính là... tiểu tử... Dao... Quang!

Nói xong, lão thở hắt ra, ngã sấp xuống mặt đất, trút hơi thở cuối cùng. Phương Lộ Khả có thể tự hào rằng mình rất thông minh.

Dao Quang ra lệnh cho Tà Kiếm, Quỷ Dao lục soát phòng Đông Hoa Đế Quân để tìm ngân quỹ của Thiên Ý bang, lão ta là người nắm giữ việc chi thu trong bang.

Phần chàng đưa ba người kia đến chỗ của Quan Thúy Vân, nàng ta đã chuẩn bị xong tay nải, ngưỡng ngưỡng chào Ngọc Thiên :

– Tiểu muội Quan Thúy Vân xin ra mắt nhị phu nhân!

Dao Quang đã thực thà thổ lộ việc nhà cho Thúy Vân biết vì chàng quyết không bỏ rơi người con gái tội nghiệp này!

Có lẽ vì quá sợ hãi cơn ghen của Ngọc Thiên nên trái tim yếu ớt của Thúy Vân đập loạn lên, mặt nàng tái nhợt, ngực phập phồng trông rất đáng thương.

Ngọc Thiên bất nhẫn, bước đến vỗ về :

– Quan hiền muội yên tâm! Ngu thư rất vui lòng chung thuyền với hiền muội!

Thúy Vân mừng đến ứa nước mắt, định quì xuống lạy tạ. Ngọc Thiên cản lại, dìu nàng ra ngoài.

Dao Quang không dám tham dự cuộc chạm trán đáng sợ này, trước

đó đã đi tìm Tam Tuyệt Nương Tử.

Mỹ nhân cũng vừa rửa mặt, thay áo xong. Chàng cười bảo :

– Lão phu đã vô hiệu hóa được Phương Lộ Khả và lực lượng phòng thủ. Nàng mau thu xếp để rời khỏi chốn này. Nàng chỉ cần mang theo đồ tế nhuyễn là đủ, lão phu đã gom sạch tài sản Thiên Ý bang để nàng làm vốn rồi!

Đặng Liên Kiều hoan hỉ nói :

– Không ngờ lão quỷ ngốc nguời lại hành sự mau lẹ và chu đáo đến như vậy!

Trong lúc Liên Kiều nhặt nhanh nữ trang và y phục.

Dao Quang nói thêm :

– Lão phu cũng đã bàn với Nam Đài song tiên, đem bốn tù nhân bán cho phe Bạch đạo. Họ đã đến đây nhận hàng và bảo vệ chúng ta thoát đi!

Liên Kiều sực nhớ ra :

– Còn con bé Quan Thúy Vân thì sao? Lão đừng hại nó, tội nghiệp!

Dao Quang hài lòng vì Tam Tuyệt Nương Tử vẫn còn giữ được lòng nhân. Chàng tùm tùm đáp :

– Lão phu cũng mang cả con bé Thúy Vân theo, nếu không, lúc Thần quân trở về sẽ giết ả ngay!

Hai người mau chóng rời đại sảnh, đi ra sân trước.

Đám gia nhân, tỳ nữ biết có chuyện lạ nhưng không dám hé răng, giả như mù.

Thấy Thúy Vân đứng cạnh một thiếu nữ mặc võ phục xanh cực kỳ xanh đẹp, hơn cả mình lúc tuổi đôi mươi. Tam Tuyệt Nương Tử sinh lòng yêu mến, liền tươi cười, don đả nói :

– Ôi chao! Hiền muội là ai mà kiều diễm như tiên giáng trần thế này?

Ngọc Thiên cũng nhận ra đối phương nhan sắc phi phàm, mỹ lực đồ nước nghiêng thành, lại nắm tay Dao Quang mà đi, nên máu ghen dồn lên đến óc. Tuy nhiên, lời khen ngợi của Liên Kiều đã xoa dịu tình hình, vì chẳng ai có thể phát tác với người đã thực lòng tán dương nhan sắc của mình.

Ngọc Thiên gượng cười :

– Đại tể quá khen khiến tiểu muội thêm hổ thẹn! Tiểu muội là Hiền Viên Ngọc Thiên, dám hỏi phương danh của đại tể?

Tam Tuyệt Nương Tử đáp :

– Ngu thư là Đặng Liên Kiều.

Dao Quang vội ngắt lời, không để nàng ta nói tiếp :

– Đừng dài dòng nữa! Chúng ta phải đi ngay thôi!

Tà Kiếm và Quỷ Dao cũng đã ra đến, trên vai mỗi người là một bịch nặng.

Đoàn người cấp tốc rời Khánh Sơn, trên ba cỗ xe song mã. Trừ hai người xà ích thì còn lại mười bốn người. Cỗ xe thứ nhất dành cho các vị Chưởng môn và Nam Lĩnh Y Ẩn, cỗ thứ hai là của ba nữ nhân. Trong xe này còn có hai túi vải đựng vàng bạc, châu báu. Nó vốn là của Tam Tuyệt Nương Tử nên phải trả lại cho nàng. Dao Quang và những người khác cưỡi ngựa tháp tùng?

Chiều hôm ấy, đoàn người ghé chân ở một quán trọ dọc đường. Tối đến, Ngọc Thiên vào phòng Dao Quang hờn dỗi hỏi :

– Quan hệ của đại ca với Tam Tuyệt Nương Tử như thế nào?

Dao Quang lúng túng biện bạch :

– Mong tam muội lượng giải cho ta! Liên Kiều vốn là tình nhân của Cổ Ngũ. Nên khi ta đến Khánh Sơn cứu người, bắt buộc phải dan díu với nàng ấy! Ít ngày nữa, chúng ta gặp lại Thương Châu ngũ cương thi, ta mới có thể giao Liên Kiều cho Cổ Ngũ được!

Ngọc Thiên buồn bã nói :

– Không phải tiểu muội ghen tuông, mà chỉ sợ đại ca thân bại danh liệt đấy thôi! Việc này mà lộ ra ngoài thì chàng còn mặt mũi gì nữa!

Dao Quang bi phẫn đáp :

– Ta suốt đời hành sự chỉ nghe theo lương tâm, chẳng hề sợ miệng đời. Trong việc tình ái lãng nhăng này, ta chỉ hối hận vì đã không xứng đáng với tình yêu thâm sâu như biển của Thiên muội mà thôi!

Ngọc Thiên cảm nhận được tình ý bao la trong ánh mắt của Dao Quang, lòng vô cùng xúc động. Nàng chợt hiểu ra rằng, dù chàng có bao nhiêu thê thiếp thì trái tim kia cũng luôn của riêng nàng.

Ngọc Thiên ăn năn vì những suy nghĩ hẹp hòi lúc nãy, vội bước đến ngồi vào lòng Dao Quang, ôm cổ chàng mà thủ thủ :

– Tiểu muội đã minh bạch mọi lẽ! Đại ca vì nhân duyên mà đa mang nên không đáng trách. Dù đại ca có lấy cả Liên Kiều, tiểu muội cũng không hề nhả mặt!

Dao Quang nghe lòng dịu lại, hôn lên gò má mịn màng của người

con gái thông minh, nhân hậu. Mùi hương quen thuộc làm chàng xao xuyến, vuốt ve mãi thân hình ngà ngọc. Ngọc Thiên thẹn thùng nhắm mắt lắng nghe da thịt rạo rực. Lúc lâu sau, nàng đứng lên, đỏ mặt nói :

– Tiểu muội về phòng đây! Ở lâu, Liên Kiều sẽ ghen đấy! Đại ca mang mặt nạ vào đi!

Xế chiều ngày hôm sau nữa. bọn Dao Quang đến trấn Kim Lân, trên đường trục bắc nam. Cuối giờ tý đêm ấy, Tam Tuyệt Nương Tử đến với Dao Quang.

Thân thể đầy ma lực của nàng đã quá quen thuộc với Dao Quang và chàng hân hoan đón nhận. Cuộc mây mưa đêm nay đắm say mà ngọt ngào hơn bao giờ hết.

Mờ sáng, Dao Quang thức giấc, phát hiện một phong thư đặt trên gối của Liên Kiều. Chàng lấy làm lạ, mở ra xem thử :

“Hiên Viên công tử nhã giám!

Từ sau đêm ái ân đầu tiên, thiếp đã nghi ngờ chàng không phải là Cổ Ngũ, nên quay lại rình rập trên mái ngói phòng tắm và phát hiện chàng là Lư Sơn Kỳ Hiệp. Tề Vĩnh Nguyệt đã vẽ lại chân dung chàng để bọn trinh sát Thiên Ý bang biết mà canh gác. Do vậy, tiểu muội cũng biết!

Thực ra, tiểu muội đến với Cổ Ngũ chỉ vì muốn trả thù Tề Vĩnh Nguyệt chứ chẳng phải vì yêu đương hay hoan lạc. Thần quân đã hạ độc, bắt tiểu muội phải lấy lão và hiên dâng tài sản.

Khi gặp công tử, chút tình ngây thơ đột nhiên sống lại. Tiểu muội hân hoan được gần gũi một bậc anh hùng, trẻ tuổi, xem đấy là một kỷ niệm đẹp đẽ của một đời hồng nhan bạc phận. Thẹn mình nhơ nhớp, không xứng với bậc đại hiệp như công tử, tiểu muội đành gạt lệ ra đi, chẳng phải về Thương Châu với Cổ Ngũ mà là tìm chốn thâm u sống nốt quãng đời tàn! Cầu chúc công tử luôn được hạnh phúc!

Đặng Liên Kiều nhã giám.”

Dao Quang đọc xong, bâng khuâng thở dài, lòng tràn đầy cảm giác biết ơn và nuối tiếc. Biết ơn vì mỹ nhân đã im lặng để chàng được toàn mạng. Nuối tiếc vì chẳng thể quên được người phụ nữ có thân hình đẹp nhất vô nhị kia.

Ngọc Thiên hốt hải chạy vào :

– Đại ca! Tam Tuyệt Nương Tử đã bỏ đi! Nàng ta chỉ mang theo một ít ngân phiếu và viết giấy tặng hết số vàng ngọc còn lại cho tiểu muội và Thúy Vân!

Dao Quang lặng lẽ trao bức thư cho Ngọc Thiên.

Xem xong, nàng bùi ngùi bảo :

– Không ngờ Liên Kiều là một mỹ nhân có tấm lòng quảng đại như vậy!

Đoàn người lại lên đường, đi ngược về hướng Bắc để trợ chiến cho phe Bạch đạo. Hai ngày sau, một gã hán tử chạy ra chặn đường, trao cho Dao Quang bức thư của Thần Thông Cái. Nội dung trong thư khiến cho Dao Quang phải bàng hoàng lo lắng.

Thì ra nhận được thông tin và sự hỗ trợ của lực lượng Tam bảo, phe Bạch đạo đã bố trí phục binh, tiêu diệt được đạo quân của Miêu Diện Nhân Ma và Sách Huyết Dao từ núi Đông Bạch đến. Cả mũi thứ hai gồm Lân Hỏa hội và Thủy Ba phái, Đường môn, xuất hiện từ thiên hạ đệ nhất trang cũng bị đánh tan tành!

Nhưng đại quân của Tề Vĩnh Nguyệt không tiến đánh Tổng đàn võ lâm như kế hoạch đã định, mà lại đi đường tắt, hành quân thần tốc đến núi Thiếu Thất, tấn công Thiếu Lâm tự. Nhờ các vị trưởng lão trăm tuổi xuất quan chống cự nên chùa vẫn chưa thất thủ.

Lực lượng bên ngoài đã về kịp đánh thủng vòng vây, lên núi hợp lực mà cố thủ. Nhưng tình hình càng lúc càng nguy ngập vì tàn quân của hai lực lượng Đông Bạch, Đàm gia trang đã quay lại với Thần quân, tham gia vây hãm Thiếu Lâm tự.

Tuy nhiên, điều đáng sợ nhất vẫn là võ công khủng khiếp của Hoan Lạc Thần Quân và cự Giáo chủ Quỷ giáo Sầm Thu Danh. Không một cao thủ nào bên phe Bạch đạo có thể cầm chân hai lão quỷ này! Minh chủ Hàn Xuân Chúc đã thọ thương sắp tử trận, quần hùng thương vong rất nhiều.

Dao Quang đọc thư xong, ra hiệu cho mọi người rẽ vào khoảnh rừng râm mát rồi khải quát tình hình.

Ngọc Thiên cau đôi mày liễu hỏi :

– Đại ca! Vì sao các bậc cao tăng bách tuế lại không thắng nổi hai lão ác ma kia?

Dao Quang nghiêm giọng :

– Các bậc chân tu tăng đạo khi đã ngoài tám mươi là gác bỏ sự đời, chuyên tâm thiền định, chứ không rèn luyện võ công nữa. Do vậy, bản lãnh của họ chỉ lùi chứ không tăng tiến, phải hai ba người liên thủ mới địch lại Hoan Lạc Thần Quân hoặc Sầm Thu Danh! Ta sẽ cưới thân mã đi trước một bước, may ra vẫn hồi được cục diện!

Việc nghĩa chẳng thể không làm, dù lo lắng nhưng không ai dám ngăn cản.

Sư Mệnh Thần Từ Giang Hán lên tiếng :

– Theo thiển ý của lão phu thì công tử nên theo lối sau, âm thầm lên chùa Thiếu Lâm, rồi cải trang mà xuất trận để tạo thế bất ngờ. Nếu để đối phương biết mà đề phòng thì công tử khó lòng mà đắc thủ!

Mọi người đều khen phải, Dao Quang gật đầu :

– Từ lão chính là túi khôn của ta!

Chàng cáo biệt, định nhảy lên lưng ngựa thì Thúy Vân bước đến khóc và nói nhỏ :

– Tiểu muội xin rút lại điều kiện hôm trước! Nay Tề cử phụ đem quân sát hại cả những tăng lữ hiền lành thì có chết cũng đáng. Công tử hãy bảo trọng và chẳng cần phải nương tay!

Thúy Vân thông minh hẳn tiếp, hiểu rằng trong giao đấu mà không được quyền giết đối thủ thì khác nào tự sát, mà nàng lại chẳng muốn mất chồng!

Dao Quang cảm kích :

– Đa tạ nàng đã hết lòng yêu thương và thấu hiểu cho ta!

Tuấn mã Ô Vân lao đi như mũi tên, dáng đẹp tựa đám mây đen đang trôi mau theo luồng gió mạnh.

“Trường đồ tri mã lực”, lúc cấp bách mới biết được sức thần của Vân nhi. Nó nuốt gọn gần hai trăm dặm đường mất đúng một ngày, chỉ dừng vó vài lần nghỉ để uống nước và gặm mớ cỏ xuân!

Sẩm tối cùng ngày, Dao Quang đến huyện thành Đăng Phong. Chàng vào lữ điếm, ăn vội vài bát cơm, gài ngựa và hành lý rồi lên núi Thiếu Thất.

Quân của Thiên Ý bang đông đến gần ngàn người nhưng cũng không đủ để rải cho hết khu rừng bạt ngàn nơi chân núi. Lại thêm Dao Quang khinh công tuyệt thế, trong đêm khó ai phát hiện nổi.

Chàng cắt rừng, theo sườn hướng đông mà thượng sơn. Trời đầu tháng tối tăm, chỉ có chút ánh sáng sao mờ xuyên qua cành lá. Dao Quang không dám đốt đuốc, chỉ dựa vào nhãn lực và ngọn lửa của hỏa tập.

Chàng đã mua đến bốn cái để sử dụng.

Phía này chẳng ai lên xuống bao giờ, nên không có đường, gai góc,

bụi rậm rất nhiều. Nếu chẳng phải đã quen lên xuống núi Lư Sơn trong suốt hai mươi mấy năm thì Dao Quang đã phải bỏ cuộc.

Chàng mò mẫm từng trượng, vất vả đến cuối canh tư mới vượt qua xà trận, nhìn thấy mái ngói hùng vĩ của tòa Đại Hùng bảo điện, thấp thoáng trong sương đêm. Và có tiếng quát khê :

– Ai đó?

Lực lượng tăng lữ phòng thủ đã phát hiện ra kẻ xâm nhập, đốt đuốc và xông đến.

Dao Quang mỉm cười :

– Tại hạ xin bó tay chịu trời!

Nhưng có một vị chân nhân trung niên nhận ra chàng. ông mừng rỡ hỏi :

– Phải chăng thí chủ là Lư Sơn Kỳ Hiệp?

Chàng gật đầu xác nhận, khiến đám sư sãi mừng rỡ mời vào chùa.

Tăng nhân trung niên cười hì hì :

– Bần tăng nhận ra thí chủ là nhờ cái mũi ưng nổi tiếng kia đấy!

Dao Quang phì cười, vuốt sống mũi của mình. Nghe tin chàng đến Kiếm Tích phương trượng, Thần Thông Cái cùng ba vị Bảo chủ vội ra đón mừng!

Thần Thông Cái cười khanh khách :

– Không ngờ lão đệ nhanh chân thực! Có mặt người là lão phu yên tâm rồi!

Câu nói của lão ký thác trọn vẹn niềm tin vào Dao Quang, làm chàng hồ thẹn.

Kiếm Tích thiên sư hiền hòa bảo :

– Mời thí chủ vào trong thay áo, bộ y phục kia đã rách cả rồi!

Ma Thương bảo chủ Hồng Nhật Thăng bước đến vỗ nhanh vào vai chàng, cười hô hố :

– Lão phu và hai lão Bảo chủ kia vừa nhận được thư của công tử là xuất quân ngay, gần tháng nay, lòng ngay ngáy không được gặp tôn nhan!

Nửa khắc sau, Dao Quang đã tắm gội xong, cùng mọi người hàn huyên. Nghe chàng kể lại việc giải cứu bốn vị Chưởng môn, ai cũng phấn khởi.

Thương lượng xong kế hoạch ngày mai, Dao Quang đi ngủ cho lại sức.

Giữa giờ thìn, chàng mới thức giấc, điểm tâm bằng bữa cơm chay. Việc đầu tiên chàng làm là vào thăm Minh chủ võ lâm Hàn Xuân Chúc. Người bạn vong niên của chàng trúng một chưởng Tý Ngọ Âm Dương công vào hông. Công phu của Hoan Lạc Thần Quân thật ghê gớm, Minh chủ nhờ mang bảo y da tê mà vẫn bị gãy bốn rễ xương sườn, gan bị tổn thương, hôn mê bất tỉnh!

Ba trưởng lão họ Hàn của Xà bang búi ngùi chào hỏi Dao Quang. Chàng gật đầu, bước đến thăm mạch Hàn Xuân Chúc!

Kiểm Tọa thiên sư thủ tòa Đạt Ma viện, là bậc danh y của chùa Thiếu Lâm, phụ trách việc chữa trị cho họ Hàn. Ông râu rĩ nói :

– Lão nạp đã cho Minh chủ uống đến ba viên Đại Hoàn đan, nhưng dường như dược lực không đến được can phủ nên chẳng có kết quả!

Dao Quang bóp trán, suy nghĩ một lúc lâu, hỏi mượn hộp kim châm cứu, rồi lật nghiêng bệnh nhân, châm vào năm huyệt thuộc Kinh Túc Thái Dương bàng quang sau lưng và ba huyệt mé sườn hữu của Kinh Túc Thiếu Dương Đởm.

Lư Sơn Tiên Ông học châm cứu bảy mươi năm, trở thành tổ sư trong nghề này. Dao Quang được chân truyền nên trình độ cũng rất cao siêu. Chàng lần lượt nắm lấy phần đuôi kim bạc, dồn chân khí vào, kích thích trực tiếp lên kinh mạch. Kỳ diệu thay, hơn khắc sau, cơn sốt hạ xuống, họ Hàn tỉnh lại, nhắm mắt rên khe khẽ.

Dao Quang gật gù :

– Nguy hiểm đã qua rồi!

Ba lão già người Thủy mừng đến sa lẹ, quì thụp xuống lạy tạ.

Đại Hoàn đan là thần dược trấn sơn của Thiếu Lâm tự, chuyên trị các chứng nội thương. Khi sức thuốc lan vào đến chỗ đau thì phát huy ngay tác dụng. Hàn minh chủ mở mắt, nhận ra Dao Quang, liền cười héo hắt :

– Ta biết thế nào công tử cũng đến kịp! Hãy mang bảo y da tê mà xuất trận, ta tặng cho công tử đấy!

Gần cuối giờ thìn, Thiên Ý bang tiến lên khiêu chiến. Hoan Lạc Thần Quân cho bọn bang chúng thét lên những lời nhục mạ phái Thiếu Lâm, chê bai họ hèn nhát, không dám so tài với Tề Vĩnh Nguyệt và Sầm Thu Danh.

Đám tăng trẻ tuổi định lực còn kém nên vô cùng phần nộ nhưng các cao tăng thì vẫn điềm nhiên.

Phe Thiếu Lâm đông đến hơn ngàn, lại có đàn độc xà hàng vạn con bảo vệ. Khi đã cố thủ thì đối phương khó mà chiếm được chùa. Tề Vĩnh Nguyệt không dám thí quân, đành phải dùng đến hạ sách chửi rửa để khích nộ.

Theo kế hoạch thì quần hùng sẽ chờ đến gần trưa mới phản công, để Dao Quang có cơ hội giết Hoan Lạc Thần Quân, vì lúc này các tử huyết mới mở ra!

Nhưng khổ thay, vừa đúng giữa giờ tý thì một đoàn kỵ sĩ đông độ hai trăm lao đến như giông gió, đánh thẳng và hậu quân của Thiên Ý bang.

Họ là đệ tử hai phái Hoa Sơn, Võ Đang, do nhận được tin về cuộc tấn công chùa Thiếu Lâm của Hoan Lạc Thần Quân nên đến cứu viện, bất chấp sự an toàn của Chưởng môn. Trước đó nửa tháng, bốn phái Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành, Hoa Sơn đã biết được Lư Sơn Kỳ Hiệp đang lo việc giải cứu các Chưởng môn của họ.

Dao Quang bản lãnh siêu phàm, lại có một Khổng Minh như Từ Giang Hán bên cạnh nên xác suất thành công rất cao. Nhưng dù chàng có thất bại thì bốn phái kia cũng đành phải hy sinh vị Chưởng môn bất hạnh để bảo tồn cơ nghiệp của tông phái. Khi Thiên Ý bang diệt được Thiếu Lâm thì họ cũng bị xóa sổ.

Hai phái Nga Mi, Thanh Thành ở tận Tứ Xuyên nên chưa kịp đến, chỉ có Võ Đang và Hoa Sơn là xuất trận hôm nay. Lực lượng Hoa Sơn do Linh Hỏa chân nhân, sư đệ Chưởng môn thống lãnh. Còn phe Võ Đang được dẫn dắt bởi Vô Thúy chân nhân, cũng là sư đệ của Chưởng môn Vô Cấu.

Hai trăm đạo sĩ cầm hờn gươm vang, tung kiếm lao vào hàng ngũ kẻ thù. Lửa giận đã làm tăng nhuệ khí và sức mạnh của đường kiếm.

Thần Thông Cái và Kiếm Tích thiên sư đành phải đem quân xuống hỗ trợ. Dao Quang bàn rằng :

– Đây là trận đánh quyết định sống còn, chúng ta nên đưa cả đàn độc xà xuống để uy hiếp tinh thần của đối phương!

Mọi người đều đồng ý, ba vị trưởng lão Xà bang vội rút còi tre thổi vang, xua hơn vạn con rắn độc đủ chủng loại hạ sơn.

Mỗi nhà đều có sở trường riêng nên Sầm Thu Danh dù giỏi nghề độc dược, cũng không tìm ra thuốc giải chung cho hàng trăm loại rắn khác nhau. Phe Thiên Ý bang chỉ còn cách quần vãi dây suốt từ cổ chân lên đến bụng để đối phó với rắn. Tuy nhiên, rắn luôn mang lại

cảm giác sợ hãi, rờn rợn cho con người, nhất là lúc họ thấy chúng lúc nhúc đầy mặt đất.

Trong chùa Thiếu Lâm có cả một kho dược liệu nên ba trưởng lão Xà bang đã bào chế ra rất nhiều giải dược. Một loại để phòng Vô Hương Phấn, loại thứ hai pha vào nước để ngâm y phục. Bọn độc xà không bao giờ tấn công những người mặc những bộ y phục có mùi hăng hắc này.

Cao thủ Xà bang chỉ còn lại độ bảy chục người, rải đều suốt phòng tuyến, dùng tiếng còi tre điều khiển đàn độc xà. Lũ rắn độc hung hãn, quăng mình phóng đi chứ không bò, chỉ lát sau đã đến tiền quân của Thiên Ý bang.

Theo sau chúng là lực lượng của Thiếu Lâm, Cái bang và Tam bảo, đông độ bảy trăm. Tăng lữ trong chùa đông đến hơn ngàn nhưng không phải ai cũng đủ bản lĩnh để tham chiến. Kiếm Tích phương trượng chỉ đưa ra những đệ tử có trên mười năm khổ luyện.

“Bình quý hồ tinh, bất quý hồ đa” đông mà không tinh nhuệ thì chỉ tổ thương vong nhiều mà thôi!

Sáu mươi cung thủ người Đạc Đả liên tục nhả tên.

Thuật xạ tiễn của họ rất điêu luyện nhưng đàn độc xà đã khiến họ phải bỏ cung tên, rút đao chống cự.

Hoan Lạc Thần Quân Tề Vĩnh Nguyệt ra lệnh cho Sầm Thu Danh và Thương Châu ngũ cương thi ra phía sau chặn đánh hai phái Võ Đang và Hoa Sơn.

Còn lão cùng Miêu Diện Nhân Ma, Sách Huyết Dao, Hội chủ Lân Hỏa hội, Môn chủ Thủy Ba phái và năm vị Đường chủ ở lại trấn giữ tiền quân.

Thần quân cầm một thanh trường đao dài nửa trượng, có hình dáng giống hệt Thanh Long Yểm Nguyệt đao của Quan Vân Trường thời Tam Quốc.

Đây là loại vũ khí tối lợi hại trên sa trường, tầm sát thương rộng, lực chém mãnh liệt như chẻ núi.

Anh rể của Tề Vĩnh Nguyệt, tức cha của Quan Thúc Vân vốn là hậu duệ Quan Vũ. Thần quân đã thừa hưởng được tuyệt học của nhà họ Quan, dùng nó cho cuộc tranh bá.

Với thanh trường đao nặng sáu mươi cân trong tay, Tề Vĩnh Nguyệt oai phong lẫm liệt và bội phần lợi hại! Lão phát tay ra hiệu cho bọn thủ hạ Lân Hỏa hội tung ra những trái hỏa cầu vào đàn rắn. Loại vũ

khí độc môn này đã sát hại hàng ngàn con độc xà, nhưng số còn lại vẫn hung hăng theo tiếng còi tre lao xuống.

Khói lửa và mùi thịt rắn khét lẹt tạo nên bối cảnh cho một cuộc chiến khốc liệt.

Quần hùng tràn theo bày rấn, tay trái thủ sẵn chiếc bồ đoàn nhúng nước ướt đầm để đối phó với hỏa cầu.

Bồ đoàn là nệm ngồi thiền của các nhà sư, đan bằng cỏ bồ. Trong chùa Thiếu Lâm có hàng ngàn chiếc, dư dả để sử dụng.

Đám đệ tử Tam bảo dùng vũ khí thành danh là thương, kích, phủ. Cái bang lộn xộn đao, kiếm, gậy đánh chó. Quần tăng thì thiền trượng, giới đao và trường côn.

Trong Thiên Ý bang, lợi hại nhất là mấy chục gã thủ hạ Thủy Ba phái. Loại vũ khí quân đội này rất thích hợp với những trận hỗn chiến.

Tề Vĩnh Nguyệt không ngộ kỳ duyên như Sầm Thu Danh nhưng lại may mắn tìm được quyển bí kíp Tý Ngọ Âm Dương chân kinh. Tâm pháp nội công Tý Ngọ huyền diệu không kém Chí Nguyên chân khí của phái Lư Sơn, giúp người luyện tăng tiến công lực nhanh gấp rưỡi số năm tu vi. Nghĩa là Thần quân chỉ cần luyện hai chục năm sẽ có thêm đến ba mươi năm chân nguyên.

Do vậy, hiện giờ công lực họ Tề tương đương với Sầm Thu Danh, sức mạnh còn hơn Hạng Võ thuở xưa. Lão lại lâu thông binh pháp, cơ trí có thừa, chứ không hữu dũng vô mưu như Sở Bá Vương.

Hai lần trước, Tề Vĩnh Nguyệt đã một mình đương cự với năm vị trưởng lão Thiếu Lâm mà vẫn không kém sút. Vì thế, hôm nay lão chẳng hề lo ngại.

Thần quân bị rơi vào thế gọng kìm, quyết định đánh thẳng lên núi chứ không lùi. Sầm Thu Danh và Thương Sơn ngũ cương thi đủ sức giữ vững hậu trận Tề thần quân vận công hết vang :

– Thiên Ý bang tiến lên!

Bản thân lão múa tít trường đao, dũng mãnh như thiên tướng, đi trước mở đường. Chỉ với một thế “Hoành Tảo Thiên Quân”, Tề Vĩnh Nguyệt đã quét văng vũ khí của tám nhà sư, đả thương bốn người trong số ấy.

Nhưng Kiếm Tích phương trượng cùng năm vị trưởng lão già nua đã kịp thời vây lấy Thần quân. Sáu cây thiền trượng vun vút bay lượn, cổ phong tỏa đường đao sấm sét của lão ác ma.

Tề Vĩnh Nguyệt tả xung hữu đột, trường đao lồng lộn như rồng

thiên, chạm vào thiên trượng phát ra tiếng thép ghê người.

Thỉnh thoảng, tả thủ của lão bất ngờ đánh ra những đạo chưởng kinh cách không, nặng như chùy sắt. Đây chính là tuyệt học thủ thân của họ Tề.

Cách Không chưởng lực là đỉnh cao của quyền thuật Trung Hoa, và dĩ nhiên phái Thiếu Lâm cũng có.

Nhưng công phu này đòi hỏi người luyện phải có một nguồn chân khí rất dồi dào. Chưởng phát ra làm công lực hao mòn đi rất nhanh, phải tĩnh tọa mấy canh giờ mới khôi phục lại được. Và khi trận đấu kéo dài thì sao?

Vì lý do ấy mà ngày càng ít người luyện Cách Không chưởng, đến thời nhà Thanh sau này thì thất truyền hẳn!

Nhưng vì sao Tề Vĩnh Nguyệt lại dám chọn cách không chưởng làm tuyệt kỹ số một của mình?

Đấy chính là bí mật của Tỷ Ngộ Âm Dương tâm pháp!

Ngoài việc tạo ra nguồn chân khí bảo vệ thân thể, pho nội công này còn có tác dụng phục hồi chân nguyên rất nhanh chóng. Tuyệt học này xuất phát từ Ba Tư, theo chân những giáo sĩ người Hồi mà truyền sang Trung Hoa...

Năm vị trưởng lão Thiếu Lâm đem công phu Hàng Ma chưởng ra đối phó với Tỷ Ngộ Âm Dương chưởng, lần nào cũng bị hạ phong, phải lùi lại. Nhưng hôm nay có thêm Kiếm Tích thiền sư, Phương trượng Thiếu Lâm tự, người đánh thiên trượng giỏi nhất chùa... Không như những cao tăng khác tham luyện một lúc hai, ba môn võ, Kiếm Tích chỉ chuyên tâm vào pho Giáng Long trượng pháp, đạt đến mức xuất thần nhập hóa.

Trượng pháp của Kiếm Tích nhẹ nhàng, khinh khoái, chủ ở chữ Khoái và chữ ảo, chứ không chủ ở lực đạo. Đầu và chuôi thiên trượng đều có mũi nhọn, và những đòn điểm nhãn của Kiếm Tích nhanh như chớp khiến, Thần quân cũng phải e dè.

Cương khí hộ thân chỉ có ý nghĩa tương đối, vì da thịt chống được gươm đao sắc bén, nhưng xương cốt bên trong không chịu nổi lực đập ngàn cân của thiên trượng.

Ví dụ điển hình là vụ thọ thương của Hàn Xuân Chúc. Họ Hàn mặc áo da dê, giáo đâm không thủng nhưng lại bị đánh gãy xương sườn. Cũng như ta lấy da trâu đập lên pha lê, dùng búa mà đập. Da trâu không thủng mà pha lê vẫn vỡ tan.

Các thiên sư không sợ chết nhưng Tề Vĩnh Nguyệt thì có. Vì thế, lão chẳng liều mạng phá vây nên vẫn bị cầm chân. Thực ra, Thần quân cũng có tính toán riêng. Lão chờ đợi Sầm Thu Danh giải quyết xong phía sau, rồi lên trợ lực cho lão! Có họ Sầm liên thủ, Tề Vĩnh Nguyệt không hề sợ bị vây.

Giờ đây, lão phải đề phòng cả phía sau nên đòn tấn công không đủ uy lực. Nhưng Thần quân không ngờ rằng Sầm Thu Danh đang rơi vào tình cảnh hiểm nghèo. Dao Quang đã mang bộ râu rậm che kín nửa mặt dưới, đi xuyên trận địa, lần đến chỗ họ Sầm.

Chàng mừng rỡ nhận ra bọn Thần Bút Lực Sĩ cũng đã đến nơi, dừng xe ngựa cách đấu trường vài chục trượng, và đang chạy đến tham chiến.

Lần này, hai phái Võ Đang và Hoa Sơn đưa đến đây những cao thủ kiệt xuất nhất. Họ lập kiếm trận vây chặt lấy Sầm Thu Danh và Thương Sơn ngũ cương thi, người này ngã gục thì người kia thay vào.

Sầm Thu Danh thần dũng tuyệt luân, phụ trách riêng mình một nửa trận, cương tiên ra đòn như sấm sét, liên tục đả thương các đạo sĩ. Những thanh trường kiếm mỏng manh của bọn họ không chịu nổi lực đạo nát đá, tan vụn của cây roi sắt.

Bàn tay thép bên tả của họ Sầm cũng hết sức lợi hại vì không sợ đao kiếm. Đây là cũng chưa kể đến việc lão ta có bảo y da tê che kín lưng và ngực! Lúc này, Sầm Thu Danh còn lợi hại hơn cả lúc thượng đài tranh chức Minh chủ.

Nửa vòng vây còn lại thuộc về anh em nhà họ Cổ.

Với những bàn tay cứng như thép, năm lão Cương Thi ung dung đoạt kiếm, đả thương người nhưng rất nhẹ tay. Họ lại luôn nháy nhó ra hiệu, khiến các đạo sĩ dần dần hiểu ra ẩn tình. Vì thế, đệ tử hai phái tuy quát tháo vang trời và rên la thảm thiết nhưng thực ra chỉ là đóng kịch.

Dao Quang biết đã đến lúc diệt trừ ma quỷ, ho lên ba tiếng! Nhận ra ám hiệu, Cổ Ngũ rình cơ hội và bất ngờ tung cước đá mạnh vào phía sau đùi trái của họ Sầm.

Cú đá lén hiểm ác đã chấn gãy xương đùi Sầm Thu Danh và đẩy lão ngã lăn trên mặt cỏ. Các đạo sĩ mừng rỡ nhảy xổ vào đâm chém. Họ Sầm nén đau, quét trần cương tiên, đánh bật đối phương ra!

Lão vừa gượng đứng lên thì phát hiện một luồng kiếm ảnh dày đặc như sương mù đang bay đến. Đã từng suýt chết bởi Lư Sơn kiếm pháp

nên lão nhận ra ngay. Song đùi đã gãy, không thể nào thi triển khinh công mà né tránh, lão đành nghiêng răng chống đỡ trong nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

Dao Quang đã dồn hết sáu mươi năm chân khí vào chiêu “Võng Tróc Phi Huỳnh”, lại xuất thủ bất ngờ nên thành công mỹ mãn. Cương tiêu vừa vung lên thì mũi kiếm đã đâm thủng hai mắt và cổ họng lão ác ma!

Thức cuối này quét ngang cổ, chặt bay đầu lão ác ma!

Các đạo sĩ mừng rỡ reo hò vang dội trước cái chết của Sầm Thu Danh. Và họ càng mừng hơn khi thấy Chuồng môn của họ xuất hiện!

Thương Châu ngũ cương thi lại bên Dao Quang cười nói, kể lễ công lao. Chàng gật gù :

– Cảm tạ chư vị! Giờ chúng ta cùng nhau hợp lực tiêu diệt Hoan Lạc Thần Quân!

Cổ lão đại nói ngay :

– Ngũ đệ nói công tử trả giá sinh mệnh Sầm Thu Danh ngàn lượng vàng, thế còn Tề Vĩnh Nguyệt thì bao nhiêu?

Dao Quang phì cười :

– Gấp đôi!

Năm lão mừng rỡ theo chàng tiến lên phía trước.

Bọn Ngọc Thiên không đi theo vì bị bang chúng Thiên Ý bang cầm chân. Có Thần Kiếm, Quỷ Dao và Sư Mệnh Thần sát cánh, Ngọc Thiên yên tâm chiến đấu. Đây là dịp hiếm hoi để nàng thi thố tuyệt học đã khổ công rèn luyện.

Ánh dương mùa xuân gay gắt, báo hiệu đã đến giờ Ngọ. Dao Quang phấn khởi rảo bước, trường kiếm đánh đỡ lấy lệ vì còn phải dồn sức cho trận đấu cuối cùng. Hơn nữa, giết bọn bang chúng lâm lạc này là điều chàng không nỡ làm.

Hoan Lạc Thần Quân đã biết vụ Thương Sơn ngũ cương thi làm loạn và Sầm Thu Danh chết thảm. Lão căm hận rống vang, phối hợp đao chuồng, phá vòng vây để thoát thân. Cơn cuồng nộ của lão thật khủng khiếp, hai cao tăng bị trúng chuồng học máu, văng xa hơn trượng. Nhưng Thần quân cũng lãnh một đòn vào lưng, đau thấu trời!

Tề Vĩnh Nguyệt lao đi, miệng quát thủ hạ lui quân.

Trên đường rút lui, lão tiện tay chém giết quần hùng không thương tiếc. Song, đã có một gã đệ tử Cái bang râu rậm chặn đầu họ Tề. Người

này xông thẳng vào lưới đao, bước chân khập khiễng nhưng tốc độ cực kỳ mau lẹ, trong nháy mắt đã tránh được nhất đao và nhập nội!

Hoan Lạc Thần Quân kinh hoàng buông đao, múa tít song thủ đón chiêu kiếm sát sườn. Nhưng mũi kiếm của Dao Quang đã đâm thủng huyết Nhũ Trung, sắp chạm vào trái tim lão.

Khổ nổi, cùng lúc ấy Cổ lão đại lại vì số vàng hai ngàn lượng lao đến vỗ song trảo vào bả vai và sườn phải của Thần quân, đẩy thân hình lão lệch đi. Tề Vĩnh Nguyệt thoát chết, thuận tay giáng một chưởng vào ngực Dao Quang, đẩy chàng văng xa, ngã ngửa trên mặt đất, máu phun thành vòi, trường kiếm rời tay.

Nếu không có áo da tê của Hàn Xuân Chúc tặng thì Dao Quang đã chết ngay tại chỗ rồi!

Thần quân mừng rỡ phi thân đào tẩu, chỉ vài trượng đã sắp chạm mặt Ngọc Thiên. Nàng lo cho Dao Quang nên chạy đến để xem trận đấu. Họ Tề biết Ngọc Thiên là bào muội của Dao Quang, liền cử song chưởng sát hại để trút giận. Mọi người đều nhìn thấy, kinh hãi thét lên nhưng chẳng làm sao được vì lão ác ma chỉ còn cách Ngọc Thiên hơn trượng.

Dao Quang cũng nhận ra điều ấy và phản ứng một cách tuyệt vọng, bằng một động tác mà chàng không hề ý thức, Dao Quang giật mảnh U Linh Thần Sát lệnh phù trên ngực, ném vào lưng Tề Vĩnh Nguyệt. Mảnh ngọc còn vương sợi tơ đứt nên tạo ra tiếng xé gió rất rõ.

Hoan Lạc Thần Quân ngoái lại, vung tả thủ đánh bật đi. Đao chưởng phong này rất mãnh liệt, dầu trường tiễn cũng không xuyên qua được. Nào ngờ mảnh ngọc phù cứ phăng phăng bay đến chứ không hề khựng lại! Tề Vĩnh Nguyệt thất kinh, khoa bàn tay tạo thành lưới chưởng ảnh đón lấy vật lạ màu xanh kia.

Rõ ràng, họ Tề đã chụp được ám khí, nhưng tựa như kẻ muốn giữ mây mù trong lòng bàn tay và huyết Mi Tâm của lão đau đớn như bị một mũi khoan sắt nóng đỏ xiên vào.

Hoan Lạc Thần Quân rú lên thảm khóc, lão đảo rồi ngã xuống. Từ xác của lão có làn khói đen mờ mờ bốc lên cao rồi biến mất. Dao Quang mỉm cười vì đã giết được lão ác ma và cứu được Ngọc Thiên, rồi lăn ra bất tỉnh.

Những người vừa chứng kiến cái chết của Tề Vĩnh Nguyệt đều bàng hoàng, sửng sốt, đứng ngây người và bị tiếng khóc của Ngọc Thiên cảnh tỉnh. Thần Thông Cái là người chạy đến trước tiên, lão thăm

mạch Dao Quang rồi quay sang trấn an Ngọc Thiên :

– Túc muội yên tâm, Quang đệ mặc bảo y da tê nên tâm mạch vẫn còn nguyên vẹn!

Anh em họ Cổ vây quanh, mặt mày ủ rũ như đũa đám. Lỗ Quỷ Thường giận dữ mắng Cổ lão đại :

– Lão đúng là đồ ngu ngốc, vô tích sự! Nếu lão không nhảy vào thì chiêu kiếm của Dao Quang đã đâm thủng tim Tề Vĩnh Nguyệt và chàng ta đâu đến nỗi này.

Cổ lão đại cũng tự hiểu đúng là lỗi của mình, áy náy cúi đầu, chẳng dám cãi.

Chủ soái đã tử trận thì ba quân cũng sớm tan tành.

Các đầu lĩnh như Hội chủ Lâm Hỏa hội, Môn chủ Thủy Ba Phái và năm vị Đường chủ Thiên Ý bang cũng đã bỏ mạng. Miêu Diện Nhân Ma cùng Sách Huyết Dao một lần nữa lại đào tẩu được. Cả hai vui mừng, song họ không biết rằng mình chẳng còn sống được bao lâu nữa, thời hạn ba năm của phép Kim Châm Tỏa Mệnh đã sắp hết.

Ngọc Thiên nhớ lời dặn dò của Lư Sơn Tiên Ông, sai Tà Kiếm chở sọ Tề Vĩnh Nguyệt ra để lấy lại mảnh U Linh lệnh phù. Lạ thay, trong đầu họ Tề chẳng có vật gì cả.

Dao Quang được khiêng lên khách sảnh của chùa Thiếu Lâm, và trái với dự đoán của Thần Thông Cái.

Chàng không hề hồi phục, luôn ở trong trạng thái mê man suốt hai tháng trời. Nam Linh Y Ẩn dù có trong tay những loại kỳ dược danh tiếng của các phái mà vẫn đành chịu thua. Ông bùi ngùi tuyên bố rằng Dao Quang có thể chết bất cứ lúc nào.

Thiên Sư giáo chủ Phó Kỳ Khâm cùng Thập Điện Diêm La đã hộ tống Ngọc Đường và hai đứa bé đến Thiếu Lâm tự, dù nàng đang mang thai. Vạn Gia Táo Quân cũng từ Kim Lăng đến, đem theo cả sáu muội vợ xấu xí. Lão đã trốn khỏi Khánh Sơn từ sau cuộc tấn công thất bại của Hàn Xuân Chúc và Thiếu Lâm tự.

Hàn minh chủ đã bình phục được bốn phần, gượng dậy bàn bạc việc tang lễ cho Dao Quang, ông phái võ lâm thiệp đi khắp nơi, mời hào kiệt bốn phương về dự lễ mai táng Lư Sơn Kỳ Hiệp, vị cứu tinh của võ lâm.

Dao Quang và gia quyến đã được chuyển sang Tổng đàn Võ lâm. Chàng sẽ được chôn ở đây với tư cách Minh chủ, bên cạnh mộ của Tuấn Dương!

Nhận được thiệp qua đường dây chim câu của Cái bang, anh hùng hảo hán các lộ vội vã lên đường, vó ngựa khua suốt ngày đêm. Họ khao khát được có mặt để đưa tiễn vị đại hiệp đã hy sinh vì chính nghĩa.

Hơn tháng sau, quần hùng đã tề tựu đông đủ mà Dao Quang vẫn chưa tuyệt khí. Anh em họ Cổ vì quá hổ thẹn mà lảng lạng bỏ về Thương Châu. Ngọc Thiên phát hiện, bảo Quỷ Dao đuổi theo, trao cho họ ngàn lượng vàng, đúng như lời Dao Quang đã hứa!

Năm lão họ Cổ đi rồi thì lần lượt mấy ngày sau có ba nữ nhân xuất hiện. Người thứ nhất là Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh, vợ cũ của Tuấn Dương. Nàng đã thí phát qui y, trở thành ni cô, theo phái đoàn Hằng Sơn đến dự tang lễ!

Ngọc Thiên ôm chị dâu, khóc vui. Lan Anh ứa nước mắt khi nhìn gương mặt xanh xao, hốc hác của Dao Quang. Kể xuất gia thì chỉ có thể biểu lộ tình cảm đến thế mà thôi, dù lòng nàng cực kỳ thống khổ.

Nữ nhân thứ hai, thứ ba đến cùng một lượt vào buổi trưa và họ đều giống nhau ở chỗ bụng đều nhô cao.

Hai mỹ nhân này là Quỷ phu nhân Thẩm Phi Bình và Tam Tuyệt Nương Tử Đặng Liên Kiều! Họ quì xuống than khóc thảm thiết, van lạy Ngọc Đường, Ngọc Thiên và Phó Kỳ Khâm cho phép được chịu tang, vì đứa con trong bụng họ chính là giọt máu của Dao Quang!

Lửa ghen bốc lên, Ngọc Đường nổi cơn tam bành, mắng nhiếc, xua đuổi họ. Phó Kỳ Khâm quắc mắt rầy la ái nữ :

– Đường nhi quả là hẹp hòi thái quá, khiến ta phải xấu hổ! Dao Quang sắp ra người thiên cổ mà con vẫn còn sức để ghen nữa sao? Liệu hồn y nơi chín tuổi có ngậm cười được chăng?

Ngọc Thiên cũng hết lời khuyên giải nên Ngọc Đường mới nguôi ngoai, nhận hai nàng kia là thiệp của Dao Quang.

Hàn minh chủ đã tự hợp quần hùng, tuyên bố việc Ngọc Thiên chỉ là con nuôi họ Hiên Viên và từ lâu đã được Dũng Kiệt nhận làm dâu. Tóm lại, Ngọc Đường là chính thất, còn bốn mỹ nhân kia là thiệp!

Toàn thể võ lâm đều ngưỡng mộ Dao Quang nên không hề dị nghị điều gì, kể cả quá khứ của Tam Tuyệt Nương Tử. Họ chỉ tắc lưỡi tiếc cho Lư Sơn Kỳ Hiệp chết quá sớm, khi chàng có đến năm người vợ sắc nước hương trời.

Mờ sáng ngày mười tám tháng sáu. Dao Quang đoạn khí mệnh chung. Tiếng khóc thê lương của các nữ nhân trong Tổng đàn võ lâm đánh thức mấy ngàn hào kiệt đang ngủ trong những lều vải quanh đấy.

Họ vội vã chít khăn trắng lên đầu, tụ tập trước cửa sảnh, chờ Thân Thông Cái báo hung tin và chương trình tang lễ.

Lát sau, Bang chủ Cái bang thất thểu ra đến, mắt đỏ ngầu, sưng húp, ông nghẹn ngào nói :

– Kính cáo chư vị đồng đạo! Hiên Viên công tử, ngọn minh đăng của võ lâm đã từ trần!

Mọi người đồng thanh thở dài để tỏ ý thương tiếc.

Nam nhân thì chẳng thể khóc bù lu bù loa, nhưng có vài trăm nàng hiệp nữ đã gào lên, ôm mặt khóc nức nở. Mấy năm gần đây, Lư Sơn Kỳ Hiệp là người trong mộng của bọn họ.

Song, có ai đó phá lên cười khanh khách khiến quần hùng giật bắn mình, giận dữ đảo mắt tìm kiếm.

Giọng cười dòn dã này vẫn vang rền và xuất phát từ mái ngói Tổng đàn.

Những người trong nhà cũng đã phần nộ chạy ra, định nhảy lên nóc nhưng một cái đầu trọc lóc đã lộ lên, rồi cả thân hình. Dù đầu không có tóc như hòa thượng, song lão già này có chòm râu bạc rất dài, và y phục lại là Đạo bào, vạt áo thêu hình Thái Cực.

Các Chưởng môn nhất tề hô vang :

– Lư Sơn Tiên Ông!

Quần hùng nghe vậy, reo hò như sấm, quì xuống bái kiến lão thần tiên. Thê thiếp Dao Quang sụt sùi van lạy Ngọc Đường nói :

– Xin ân sư dùng phép thần thông, cải tử hồi sinh cho tướng công của bọn đồ nhi!

Tiên ông mỉm cười hỏi lại :

– Đường nhi! Có phải bốn nàng kia cũng là vợ của Dao Quang phải không?

Ngọc Đường gật lệ xác nhận :

– Bẩm ân sư! Đúng thế ạ!

Tiên ông gật gù :

– Ta không ngờ con lại rộng lượng như vậy! Thế mà Quang nhi lại sợ cơn ghen của con đến nỗi trốn xuống Âm phủ làm U Linh Tuần Sát!

Quần hùng quên cả chuyện đám tang, cười hô hố!

Ngọc Đường then đỏ mặt, biện bạch :

– Đồ nhi nào có ghen tuông gì đâu! Xin ân sư gọi dùm chàng về!

Tiên ông cười khà khà :

– Có khó gì đâu, con cứ đứng ra mời chư vị anh hùng đây dự đám cưới là Dao Quang tỉnh lại ngay! Rằm tháng tám tới rất tốt cho hôn sự!

Dù bán tín, bán nghi nhưng Ngọc Đường vẫn phải tuân lệnh. Nàng đứng lên, quay xuống đáp ứng nói :

– Rằm tháng tám này, tiện phụ sẽ đứng ra tổ chức hôn lễ, thu nạp bốn người thiếp cho chuyết phu. Mong chư vị hạ cố giá lâm!

Ngọc Đường và quần hùng đang mặc áo tang nên cảnh tượng cực kỳ oái ăm khiến Lư Sơn Tiên Ông ôm bụng cười ngất! Các Chưởng môn cười theo và sau đó là tiếng cười của mấy ngàn người!

HOÀNG